

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 20. svibanj 2020. [\[Multimedia\]](#)

Misterij stvaranja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze o molitvi razmišljajući o *misteriju stvaranja*. Život, puka činjenica da postojimo, otvara čovjekovo srce molitvi.

Prva stranica Biblije nalik je velikom zahvalnom himnu. Kroz izvješće o stvaranju provlače se refreni kojima se neprestano ponavlja dobrota i ljepota svega što postoji. Bog svojom riječju poziva na život i svaka stvar počinje postojati. Riječju dijeli svjetlost od tame, izmjenjuje dan i noć, daje da se godišnja doba izmjenjuju jedno za drugim, otvara paletu boja s raznolikošću biljaka i životinja. U toj prebogatoj šumi stvorova koja brzo pobjeđuje kaos, posljednji se pojavljuje čovjek. A to pojavljivanje izaziva silnu ushićenost koja pojačava zadovoljstvo i radost: „I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro“ (*Post 1, 31*). Dobra stvar, ali i lijepa: vidi se ljepota cjelokupnog stvaranja!

Ljepota i misterij stvaranja rađaju u čovjekovu srcu prvi pokret koji rađa molitvu (usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 2566). Ovako se moli u Psalmu osmom koji smo čuli na početku: „Gledam ti nebesa, djelo prstiju tvojih, mjesec i zvijezde što ih učvrsti – pa što je čovjek da ga se spominješ, sin čovječji te ga pohodiš?“ (rr. 4-5). Molitelj kontemplira misterij postojanja oko sebe, vidi zvjezdano nebo koje se prostire nad njim – i koje astrofizika pokazuje danas u svoj njegovoj neizmjernosti – i pita se koji se to naum ljubavi mora kriti iza tako silnog djela!... I u tom nepreglednom prostranstvu što je čovjek? „Malne ništa“, kaže se u drugome Psalmu (usp. 89, 48): biće koje se rađa, biće koje umire, vrlo krhko stvorenje. A ipak, u čitavom svemiru, ljudsko je biće jedino stvorenje svjesno tolikog obilja ljepote. Malo biće koje se rađa, umire, danas jest a sutra nije, jedino je stvorenje svjesno te ljepote. Mi smo svjesni te ljepote!

Čovjekova je molitva usko povezana s osjećajem *čuđenja*. Veličina čovjeka je beskonačno mala u usporedbi s veličinom svemira. Njegova najveća dostignuća čine se tako malenima... No, čovjek

nije ništa. U molitvi se potvrđuje osjećaj milosrđa. Ništa ne postoji slučajno: tajna svemira leži u dobrohotnom pogledu koji neki susreću u našim očima. U Psalmu se kaže da smo stvoreni malo manjima od Boga, okrunjeni smo slavom i čašću (usp. 8, 6). Odnos s Bogom je čovjekova veličina: njegovo ustoličenje. Po prirodi smo malne ništa, maleni ali po zvanju, po pozivu mi smo djeca velikoga Kralja!

To je iskustvo koje su imali mnogi od nas. Ako ono što nam se događa u našem životu, sa svim njegovim gorčinama, kadikad prijete da uguši u nama dar molitve, dovoljno je promotriti zvjezdano nebo, zalazak sunca, cvijet... pa da se ponovno upali iskra zahvalnosti. To je iskustvo možda u pozadini prve stranice Biblije.

Kad se sastavljalo veliko biblijsko izvješće o stvaranju izraelski narod nije prolazio kroz sretne dane. Neprijateljska sila okupirala je zemlju; mnogi su bili deportirani i sada su bili u ropstvu u Mezopotamiji. Nije bilo više domovine, hrama, društvenog i vjerskog života, ničega.

Ipak, polazeći upravo od velikog izvješća o stvaranju netko počinje pronalaziti razloge za zahvaljivanje, uzdizati Bogu hvalu za postojanje. Molitva je prva snaga nade. Moliš i nada raste, nastavlja dalje. Rekao bih da molitva otvara vrata nadi. Nada postoji, ali svojom molitvom otvaram vrata. Jer ljudi molitve čuvaju temeljne istine; oni su ti koji ponavljaju, ponajprije sebi, a potom svima drugima, da je ovaj život, usprkos svim njegovim tegobama i iskušenjima, usprkos svojim teškim danima, pun milosti koja pobuđuje divljenje. I kao takav uvijek se mora braniti i štititi.

Muškarci i žene koji mole znaju da je nada jača od obeshrabrenja. Vjeruju da je ljubav jača od smrti te da će zasigurno trijumfirati jednoga dana, premda u vremenima i na načine koje mi ne znamo. Muškarci i žene molitve nose na svojim licima odsjaj svjetla: jer ih ni u najmračnijim danima sunce ne prestaje osvjetljavati. Molitva te osvjetljava: osvjetljava ti dušu, osvjetljava ti srce, osvjetljava ti lice. Čak i u najmračnijim vremenima, pa i u vremenima najveće boli.

Svi smo nositelji radosti. Jeste li razmišljali o tome? Da si nositelj radosti? Ili više voliš donositi loše vijesti, stvari koje rastužuju? Svi smo sposobni donositi radost. Ovaj je život dar koji nam je Bog dao: i prekratak je da bismo ga proveli u tuzi, u gorčini. Uzdižimo hvalu Bogu, jednostavno sretni što postojimo. Gledajmo svemir, gledajmo ljepote i gledajmo također svoje križeve i recimo: „Ali ti postojiš, ti si nas stvorio takvima, za sebe“. Potrebno je osjetiti onaj nemir srca koji vodi do toga da zahvaljujemo i slavimo Boga. Mi smo djeca velikoga Kralja, Stvoritelja, kadri iščitati njegov potpis u čitavom stvorenom svijetu; onom stvorenom svijetu koji mi danas ne čuvamo, ali u tom je stvorenom svijetu potpis Boga koji ga je stvorio iz ljubavi. Neka nam Gospodin dadne sve dublje to razumjeti i potakne nas da kažemo „hvala“, a taj „hvala“ je baš lijepa molitva.

Ovih dana slavimo stotu godišnjicu rođenja svetog Ivana Pavla II. Taj pastir velike vjere volio je povjeravati Crkvu i sav ljudski rod Bogu u molitvi. Odabirom biskupskog gesla „Totus tuus“ pokazao je i da se u teškim vremenima moramo obraćati Majci Božjoj, koja nam može pomoći i zagovarati za nas. Neka njegov život, izgrađen na dubokoj, snažnoj i zaufanoj molitvi, bude primjer današnjim kršćanima.